

Pohádková romance,
ze které mrazí

Stíny zlatých srdcí

ELEANOR CORVIN

*Stíny
zlatých
srdcí*

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Pavla Novotná, 2025

Cover © Adéla Stopka, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5806-7 (pdf)

ELEANOR CORVIN

*Stíny
zlatých
srdcí*

*„V každém okamžiku našeho života
máme všichni jednu nohu
v pohádce a druhou v propasti.“*

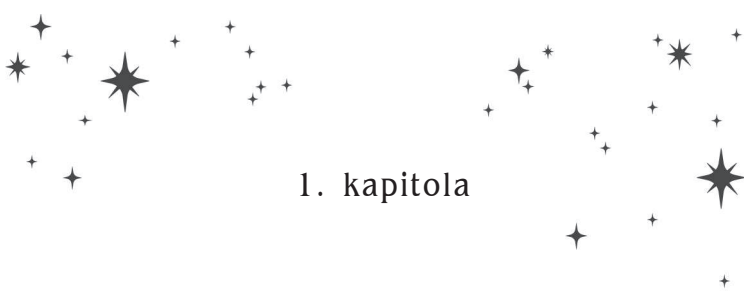
PAULO COELHO

Milý čtenáři,

pokud jsi už četl některou z mých knih, tak víš, že si nepotrpím na dokonalé hlavní hrdiny zachraňující svět, a tento oddechový příběh není výjimkou. Zároveň bych tě chtěla varovat, že se v knize objevuje explicitní popis sexu, smrti a psychické šikany.

Jestli ale máš chuť prožít vlastní pohádku, otoč na další stránku a poznej Saru. Obyčejnou holku, která si zažila své a jejíž příběh může být klidně i ten tvůj.

Eleanor Corvin

1. kapitola

Vzbudil mě křik.

Byl to nelidský, stupňující se skřek.

Prudce jsem se posadila a zběsile kolem sebe začala máchat rukama ve snaze odehnat cokoliv, co tak hrůzostrašně kvílelo. Chvilí trvalo, než mi došlo, že jsem v posteli ve svém pokoji. Sama.

Zataženými závěsy pronikaly dovnitř první sluneční paprsky a ospale ozařovaly zdroj hluku.

Mobil.

Co se to, ksakru, děje?

Dřív, než jsem se stihla po telefonu natáhnout a utiřit ten příšerný kravál, rozrazily se dveře. Tracy mi věnovala vítězoslavný úsměv.

„Dobrá ráno, sluníčko,“ popřála mi dost hlasitě, aby překřičela stále vyzvánějící budík. Konečně jsem ho vypnula a vyčerpaně se svalila zpátky do peřin. Ach můj bože. Tohle bylo po ránu doopravdy hodně vjemů. „To ať tě ani nenapadne!“ přiskočila k mé posteli, jakmile jsem se začala opět přikrývat. „Nepřiplížila jsem se sem v noci, abych ti změnila vyzvánění, jen proto, abys zase usnula!“ Nekompromisně mi vytrhla peřinu z rukou a káravě se na mě zadívala. Dokonce i v ranním šeru jsem v hnědozelených očích zahlédla tichou hrozbu. Tracy byla velmi milá osoba. Dokud se nenaštvala.

„Proč?“ zaskučela jsem ospale do polštáře, zatímco má spolubydlící, a zároveň nejlepší kamarádka, roztáhla závěsy, aby vpustila do pokoje více světla.

„Proč?“ potřásla nevěřičně hlavou, až se jí dlouhé hnědé vlasy uvolnily z culíku. „Protože nejsi schopná vstát! Budík ti zvoní klidně dvacetkrát, a tebe to nevzbudí. Všichni z ulice nám mlátí do dveří a vyhrožují krutou smrtí, jestli ten randál neukončíme. Ale ty nic, v klidu spíš jak Šípková Růženka a výhrůžky poslouchám jen já! Takže jsem zvolila trochu drastičtější melodii v domnění, že tě to vzbudí. A víš co? Trvalo ti snad tři minuty, než jsi ten hrozný jekot zaznamenala! Paní Stevansová už mlátila koštětem do stropu a křičela něco o psychopatech a policii. Kdyby ti procitnutí trvalo jen o chvilku dýl, měly bysme tady celej policejní sbor!“ rozhnila se a v zápalu boje po mě začala házet oblečení. Vzhledem k tomu, že jsem ještě napůl spala, tak jsem nedokázala ruce přimět k rychlému pohybu. Po chvíli jsem to vzdala a nechala na sebe dopadat své svršky.

„Kolik je vůbec hodin?“ zívla jsem, když bouře v pokoji ustala.

„Šest. Slíbila jsi Butchovi, že mu pomůžeš s ranní dodávkou zboží,“ připomněla mi.

„On je pátek! Sakra,“ zaklela jsem a konečně vstala z postele. Butch byl skoro jako můj druhý otec – vlastně třetí. Nestávalo se často, že by o něco prosil, ale když už, musel mít skutečně hodně práce a pomoc potřeboval.

„Je nějaká pravděpodobnost, že do tebe dostanu pořádnou snídani, než půjdeš do práce?“ pokusila se mi opět Tracy vnutit vajíčka se zeleninou. Byla vytrvalá, to jsem musela uznat. Nebylo dne, kdy by se mě nesnažila nalákat na svoji zdravou stravu. Bohužel představa, že se vzdám nezdravých cukrů, mě skoro fyzicky bolela.

„Dneska jsi nějak náročná,“ postěžovala jsem si, mezitím co jsem se soukala do teplé mikiny. Meteorologové sice slibovali slunečný den, ale počasí ve Watfordu mělo smysl pro humor.

„S tvou životosprávou se nedožiješ padesátky.“

„Na něco se umřít musí,“ uchechtla jsem se a protáhla se kolem ní do koupelny. Pohled do zrcadla mě upřímně vyděsil.

V noci jsem nemohla spát, převalovala jsem se a o mém nočním aerobiku vypovídaly kruhy pod očima. Obvykle světle zelená barva mých očí dokázala zaujmout, ale nyní veškerou pozornost přitahovaly tmavé pŕlměšice, které kvůli havraním vlasům působily přímo děšivě.

„Zítřejší pilates platí?“ ujistila se Tracy, která mě se staženým obočím pozorovala.

„Určitě. Proč by neměl?“

„Od tý doby, co jsi vzala práci u Butche na plnej úvazek a k tomu si přivyděláváš v knihkupectví tvýho strýce... Vypadáš unaveně.“

„Ono se to brzy uklidní. Musím si jen sladit směny,“ pousmála jsem se na svoji starostlivou kamarádku a ignorovala srdce, které se při zmínce o mém *strýci* úzkostně sevřelo. Poslední dobou se mi to stávalo docela často. Možná to bylo tím, že jsem s nikým neměla tak hluboký vztah jako s Tracy nebo Butchem. Bylo lehké lhát lidem, na kterých mi moc nezáleželo, ale slyšet Tracy mluvit o Eliasovi jako o mém strýci mi bolestně připomínalo, že svým přátelům nebudu moct nikdy říct úplnou pravdu.

„Když to říkáš...“

„Věř mi. Už brzy budu mít tolik času, že si možná najdu chvílku i na nějaký ten... sport. Tak se tomu říká, ne?“ zeptala jsem se na oko zamyšleně, abych odlehčila tíživou atmosféru.

„Moc vtípný,“ zasmála se a významně poklepala na hodinky na své ruce. „Ale pokud si nepohneš, tak už brzy tě bude čekat sprint k bistru.“

Sakra! Měla pravdu. Ostatně jako vždycky.

Ačkoliv bylo teprve půl sedmé, v bistru panoval čilý ruch. Butch hlasitě vtípkoval s dodavatelem a z kuchyně jsem slyšela Mary, jak nadává.

„Saro, vypadáš hrozně,“ přivítal mě Butch se svým obvyklým elánem. Nikdy jsem nechápala, jak někdo může být po ránu tak akční a veselý. Dokud jsem si nedala kafe, působila jsem víc jako zombie

než člověk. Přesto jsem mu úsměv oplatila. Bylo těžké neusmívat se, když před vámi stál tenhle chlap. V tmavých vlasech už měl šedivý melír a kdysi vypracovaná postava se začala zakulacovat, ale stačil jediný pohled do radostných modrých očí a vůbec byste si netipli, že před vámi stojí padesátník. Úsměv ho neuvěřitelně omlazoval. Zato já jsem dneska vypadala jako někdo, kdo projde kolem hřbitova a už si ho tam pro jistotu nechají.

„Děkuji. To vždycky ráda slyším,“ zamumlala jsem sarkasticky.

„Pokud jsi unavená, měla bys jít domů.“

„Jsem v pohodě. Nic, co by nevyřešilo kafe. Navíc mám potom stejně směnu v knihkupectví.“ Nehodlala jsem odejít, když vím, že Butch neví, kam dřív skočit. Udělal toho pro mě za poslední dva roky tolik, že tohle bylo to nejmenší. Nechal mě tu pracovat, i když jsem byla absolutní nemehlo. Mary si ze mě zpočátku dělala legraci, že budeme muset přejít na papírové talíře, než se s nimi naučím chodit.

„Nelíbí se mi, kolik tam bereš směn,“ zabručel a změřil si mě obzvlášť přísným pohledem. Potlačila jsem nutkání uhnout očima. Pravda byla taková, že jsem ty směny potřebovala. Teď když nám naše spolubydlící dala košem, tak jsme s Tracy musely platit větší nájem.

„Muriel není poslední dobou nějak dobře, tak ji tam nechci nechávat samotnou,“ řekla jsem sebejistě, ačkoliv se ta lež třepotala v mé hrudi. Začínalo toho být nějak moc. Čím déle jsem se s Tracy a Butchem znala, tím bylo těžší upravovat pravdu tak, aby ji přijali. Nemohla jsem jim říct, že má matka nebyla člověk, takže mi v žilách nekoluje pouze lidská krev. Nejspíš by mě zavřeli do nejbližšího blázince a Elias by mě roztrhl jak hada. Na druhou stranu... v blázinci se neplatil nájem.

„Ta stará dračice, že je nemocná?“ Kafe, kterého jsem si právě lokla, mi vjelo až do nosu. Butch mě pobaveně sledoval. „Vím, že ji máš ráda, ale ta ženská... nikdy jsem neviděl čipernější starou dámu,“

pokračoval dál, aniž by věnoval pozornost mému kašli. Kdyby jen tušil, jak se se svým přirovnáním trefil, neculil by se.

„Vyřídím jí tvý pozdravy a přání brzkýho uzdravení,“ podařilo se mi na tváři vykouzlit úsměv. Nejspíš nevypadal moc věrohodně, protože vrásky na Butchově čele se prohloubily.

„Vážně to tady–“ začal, ale můj výraz ho zastavil.

„Dej mi další kafe a jsem připravená na cokoliv,“ ukončila jsem tento rozhovor a otočila se k bednám se zeleninou, které ležely mezi stoly.

Dokonce i když byla zem pokrytá přepravkami se surovinami, vypadalo to tady kouzelně. Pamatuji si, že když jsem sem přišla poprvé, vyrazilo mi to dech. Kombinace tmavě dřevěné podlahy a světlých stolů působila sice útulně, ale to, co přilákalo moji pozornost, byly zdi.

Vlastně se spíš jednalo o mistrovské dílo.

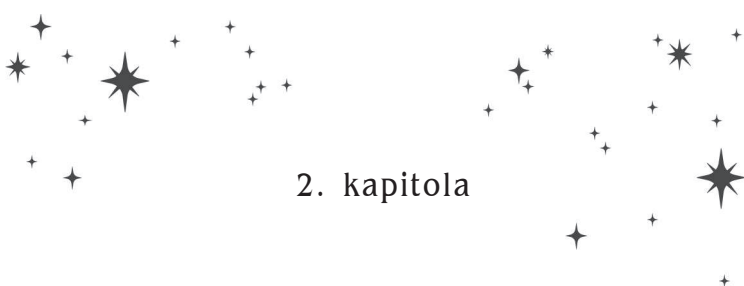
Stěny byly jeden velký obraz. Les obepínal vnitřek bistra a sádrové postavičky tomu dodávaly zvláštní kouzlo. Bylo to, jako kdybyste se ocitli v pohádkovém lese. Což byl taky důvod, proč jsem tehdy zůstala stát na prahu s pusou dokořán. Skoro jako kdyby existovala nějaká vyšší mocnost a snažila se mi dát najevo, že krev není voda – jak s oblibou říkala Muriel.

Navíc díky Butchovi mělo bistro nejen příjemnou atmosféru, ale hlavně výborné jídlo. Všichni místní sem chodili. Nikdo nechtěl začít den bez Butchovy omelety nebo vaflí. Ani já ne. Snědla jsem už tolik vaflí, že se s čistým svědomím mohu prohlásit za vaflovou královnu. Popravdě se divím, že nevypadám jako Marge Dursleyová z *Harryho Pottera*.

„Donesu ti k tomu kafi pořádnou snídani,“ zazubil se a nechal mě s Johnem, naším dodavatelem, abych mu podepsala faktury. Stačilo zběžně pohlédnout na papíry a věděla jsem, že budeme mít před otvíračkou co dělat, ale nevadilo mi to. Zbožňovala jsem práci v bistru, ačkoliv mi lidi občas lezli na nervy.

A všichni mi tady říkali jménem.

Když mi došlo, že se mi myšlenky rozutekly špatným směrem, zakroutila jsem hlavou a přiměla se soustředit na práci přede mnou. Teď jsem byla prostě Sara Carterová. Obyčejná holka, které se po smrti jejího otce ujal strýc a která dělala v bistru a bokem si přivydělávala v knihkupectví. Nic víc.

2. kapitola

Když se meteorolog včera ve zprávách zmiňoval, že bude pěkný den, nějak pozapomněl dodat, že slunci bude dělat společnost vichr, který odnese všechno, co není připevněné k zemi. Proto když jsem zabočila do Woodland drive, měla jsem v očích slzy a vlasy mi létaly kolem hlavy a dodávaly mému vzhledu úplně nový rozměr.

Dracon books, knihkupectví a pro zasvěcené zároveň i institut, se nacházel v severozápadní části Watfordu, který obklopoval Cassioburský park, jenž dodával celé čtvrti kouzelný nádech. Obvykle jsem se po cestě do *Draconu*, jak místní nazývali náš obchod, kochala vysokými duby, ale prudký vítr mě dnes nutil klopat hlavu a krásu starých dubů a cypřišů ignorovat.

Už jsem se ani nesnažila zkrotit vlasy. Stejně si ty dlouhé černé hřebíky dělaly, co chtěly. Rezignovaně jsem vešla do knihkupectví a pokusila se za sebou dveře zavřít dřív, než za mnou vítr vklouzne do místnosti. Jakmile mě obklopila vůně papíru a kávy, úlevně jsem vydechla.

A vzápětí se lehce vyděsila.

Knihkupectví bylo narvané k prasknutí. Děti pobíhaly mezi regály a dospělí vesele klevetili nad knihami. V září tady obvykle býval klid a do *Draconu* lidé zavítali spíš navečer, když se vraceli z procházky. Cassioburský park byl sice na první pohled temný, ale skrýval v sobě starobylost krásu, která i po těch staletích dokázala vzít dech. U nás pak obdivovali vysoké dubové knihovny sahající až ke klenutému stropu a užívali si chůzi po kamenných podlahách, na nichž se kroky rozléhaly po celé místnosti. Vzduch tady byl prosycený nejen starým

papírem a kávou, ale i příjemnou atmosférou, která po těžkém dni pohládila po duši.

„Saro,“ zamávala na mě od pultu Muriel tak prudce, až jí brýle sklouzly po nose. V břiše se mi rozlilo teplo. Stejně jako pokaždé, když se mé jméno neslo těmito stěnami. Jména jsou pro *naš* druh velmi důležitá, a pokud nejste čistokrevní, málokdo vás osloví tím křestním. Mě tak oslovovala pouze Muriel, Elias a občas Sierra.

„Dáváme něco zadarmo?“ zažertovala jsem, jakmile se mi podařilo probít k dlouhému dřevěnému pultu. Bylo mi jasné, že se od rána nezastavila, ale stejně z každého jejího pohybu sálala energie. Ačkoliv na první pohled vypadala jako milá sedmdesátiletá babička, pod kůží jí proudila ohnivá krev, která dokázala sežehnout všechny, kteří se jí postavili do cesty.

„Vítr je zahnal dovnitř. Naštěstí nakupují. Dneska na hraboše nemám náladu.“ Tak říkala zákazníkům, kteří jen koukali a dělali nepořádek. „Přišlo hodně zboží, tak se alespoň rovnou něco odprodá.“

Super. To už jsem dlouho nedělala, pomyslela jsem si při vzpomínce na ráno v bistru, ale nahlas jsem nic neřekla. Když jsem pohledem přejela frontu u pokladny, usoudila jsem, že možná bude přece jen lepší udělat to zboží. Výhruzně se tvářící bruneta měla bojovný výraz, který se mi moc nelíbil.

Odpoledne uběhlo neuvěřitelně rychle. Smích, hovor a křik se mi slily do jedné tlumené kakofonie zvuku, která se nade mnou bezstarostně vznášela, zatímco jsem se soustředila na vybalování nových knih. Na podzim vždycky vychází novinky, o které se s Muriel pereme, takže jsem strategicky pár výtisků schovala někam, kde je jen tak nenajde. Milovala jsem knihy a zároveň ráda pošťuchovala Muriel, takže se mi nálada rapidně zlepšila, i když jsem si ještě před chvílí myslela, že usnu v pülce pohybu a padnu do poloprázdných beden.

Spokojený úšklebek mi vydržel do doby, než jsem zašla do zadní části obchodu, kde jsme měli klasickou literaturu. Zadívala jsem

se na kamennou zeď, kterou zdobily gobelíny. Zákazníci tenhle zastrčený kout zbožňovali. Bez dechu sledovali příběh, který byl na starých gobelínech zvěčněný, aniž by vlastně chápali, na co se to dívají. Jestlipak by jejich tváře byly tak rozjasněné, kdyby věděli, co mají před sebou?

Když mě sem Elias po smrti mého otce přivedl, taky jsem fascinovaně sledovala každý detail, ale jakmile mi krutá realita poklepala na rameno, dostaly pro mě starodávne koberce znepokojivý nádech.

Naposledy jsem se podívala na draka spokojeně ležícího vedle vysoké ženské postavy s plavými vlasy. Múza. V černých očích se jí třpytily jiskřičky, které mě vždy znervóznilly. To byl ale zřejmě pouze můj dojem. Elias se mi kdysi svěřil, že on v nich vidí moudrost a energii pohánějící světy.

Unaveně jsem vydechla a začala se věnovat zase knížkám v bednách. Periferním viděním jsem zahlédla zlaté odlesky. Snažila jsem se to ignorovat, ale jakmile jsem zvedla pohled, přímo přede mnou se blyštěla zlatá kniha a připadalo mi, že na mě výsměšně pomrkává. *Auregeton*, zlatá brána.

Kdysi bych ho hned uchopila do ruky a doufala, že se s pomocí mé krve otevře brána a vtáhne mě někam jinam. Ideálně do světa, kde zapomenou na ledově zelené oči, které pozorovaly každý můj pohyb a čekaly, až udělám chybu. Někam, kde bych měla milující rodiče. Někam, kde bych mohla jíst vafle po tunách, ale nepřibrala.

Dnes jsem se na zářivou knihu dívala s rozpaky. Pohádky nejsou takové, jak jsem si představovala. Mohou být temné.

„Máš zajetí úmysly?“ ozval se kousek za mnou melodický hlas, který mě vyděsil k smrti. Už jsem v pudu sebezáchovy zvedla ruku s knihou, abych dotyčného pořádně praštila, ale Nox mě hbitě chytil za zápěstí a usmál se. Někde za sebou jsem zaslechla „och“.

Což byla reakce většiny holek, jakmile Noxe viděly. Dalo se to pochopit. Vysoká ramenatá postava byla pouze špičkou ledovce. Skutečná Noxova krása spočívala v jeho aristokratické tváři, která

v sobě nesla určitou něhu a zároveň tvrdost. A pokud některá odolala jeho hustým tmavým vlasům a čokoládově hnědým očím, dostal ji na lopatky svým charismatem a smyslem pro humor.

„Vypadám na to?“ nadhodila jsem.

„Carterová, raději se ani neodvažuju odhadovat, co se ti honí hlavou,“ prohodil a ležérně se opřel o knihovnu, čímž vynikla jeho vysoká postava. Proč jsem toho nemohla po matce zdědit víc? Líbilo by se mi, kdybych byla vyšší jak metr pětadesát a místo zaoblených boků a celkově plnějších tvarů se mohla pyšnit sportovní postavou, pro kterou by byl tuk sprosté slovo. Nebyla jsem plnoštíhlá, ale oproti *nim* jsem vypadala jako malý naducaný polštářek.

„Co tady vůbec děláš? Myslela jsem, že budeš pryč,“ kývla jsem bez zájmu na *auregeton* – zlatou knihu, kterou mohli spatřit pouze ti, kteří neměli čistě lidskou krev.

„Elias mě požádal, jestli bych mu s něčím nepomohl. *Concesorium* se blíží a připadá mi, že začíná vyšilovat,“ protočil panenky.

„Zajímalo by mě, jestli bys takhle obracel oči v sloup, kdyby za tebou stál,“ ušklíbla jsem se, přestože každé slovo bylo pečlivě zvolené. Nechtěla jsem se bavit o *concesoriu*. Sjezd všech stařešinů mě znervózňoval, ačkoliv se mě netýkal. Jednou za padesát let probíhalo velké stěhování *auregetonů*, které v sobě ukrývaly víc, než se zdálo. Doteď mi při pohledu na zlaté knihy dělalo problém uvěřit, k čemu slouží. A to jsem měla možnost přesvědčit se o tom na vlastní kůži.

Ksakru.

Stále to všechno znělo absurdně. Stejně tak jako věta, kterou Elias vyřkl krátce poté, co mě našel uprostřed vytopené koupelny.

Přece by ses nebála. Draci se koneckonců nebojí. A ty jsi částečně drak.

„To se bohužel nedozvíme,“ mávl nad mojí poznámkou nonšalantně rukou a následně se na mě pronikavě zadíval „Chceš pomoci?“ Cítila jsem, jak se mi do tváří vkrádá červeně. Proč musel být pořád tak pozorný? Když mi bylo čtrnáct, byla jsem do něj bezhlavě zamilovaná. Kdo by taky nebyl? Kdyby byl víc jako Kaden, další kluk,

se kterým jsem tady vyrůstala, ale vážně jsme se nemuseli, odmílovala bych se podstatně rychleji. Jenomže on musel být až protivně dokonalý, a proto jsem do něj byla blázen skoro dva roky, než se mé city přetavily v přátelství. To ale neznamenal, že mě nepřitahoval.

„Ne, už to budu mít hotový. Spíš běž pomoci Muriel. Celý den se určitě nezastavila a musí vyhodit poslední zákazníky před zavíračkou,“ dodala jsem tišeji a ukázala směrem k hloučku holek, které se něčemu u regálu s fantasy hihňaly. Vzhledem k tomu, jak jim zrudly tváře, když se na ně Nox podíval, nebylo těžké uhadnout, o kom se bavily.

„Já ti nevím. Vypadají odhodlaně,“ zamručel rádoby vystrašeně, ale v očích už mu tančily veselé jiskřičky. Rád přiváděl dívky do mdlob.

„Užij si to.“

„To já vždycky,“ ujistil mě a sebevědomě zamířil k holkám, které začínaly podléhat menší panice. Nevěřičně jsem zakroutila hlavou. Ten už se nikdy nezmění. Přestože byl občas na zabití, měla jsem ho ráda. Měli jsme podobný smysl pro humor. Ironie a sarkasmus byly našimi věrnými společníky a používali jsme je zejména ve chvílích, kdy bylo potřeba odlehčit atmosféru.

Jakmile mi Nox i s posledními zákaznicemi zmizel z dohledu, nálada se změnila. Lehké poštuchování, které po sobě zanechalo příjemné chvění, vystřídal chlad. Studený závan mi hravě přejel po kůži, jako kdyby mě chtěl upozornit na skutečnost, že se venku setmělo a obchod se začal pomalu nořit do tmy. Vpředu byl velký lustr vrhající do místnosti hřejivé světlo, ale tady vzadu byly pouze malé nástěnné lampy, které možná ve dne dokázaly vyvolat útulnou atmosféru, ale večer mi naháněly strach. Vypadalo to tu ponuře. Zejména s tmavým gobelínem za mými zády, ze kterého na mě zíraly múzy a draci.

Ošila jsem se, abych ze sebe setřásla tíživý pocit, a zase se pustila do práce. Čím dříve to budu mít hotové, tím rychleji odtud vypadnu. Bože, jak já jsem se těšila do postele. Při pomýšlení na měkoučku

peřinu jsem měla skoro orgasmus. Bohužel se ukázalo, že spěchat nebyl nejlepší nápad. V návalu nadšení jsem nemotorně rozřízla poslední bednu a nůž mi sjel po palci. Skvělý.

Nešikovně jsem začala z kapsy vytahovat kapesník, abych zastavila krvácení. Naštěstí to nebyla hluboká rána.

Vtom se kousek za mnou ozvala rána, která mě donutila nadskočit.

Vylekaně jsem se otočila a o něco zakopla a spadla.

Pod rukama jsem ucítila cosi teplého a mokrého, jakousi kaluž. Srdce se mi rozbuřilo. Připadalo mi, že tam ležím snad věčnost, ale muselo to být sotva pár vteřin. Když jsem se konečně přiměla podívat, o co jsem zakopla, bezhlesně jsem zalapala po dechu.

Byla to nějaká dívka. V mysli se mi míhaly obrazy holek, se kterými před chvílí odešel Nox, ale jakmile mi pohled sklouzl k jejím šatům, došlo mi, že je tady něco špatně. Hodně špatně.

Tohle nebyly šaty někoho z tohoto světa.

Sakra. Neměla hlavu!

Vlastně měla. Ležela kousek ode mě. Nejdřív moji pozornost upoutaly rozevřené oči, ale jakmile jsem uviděla její vlasy, na sucho jsem polkla.

... vlasy černé jako ebenové dřevo, rty červené jako krev a pokožku bílou jako sníh.

Tohle přece nemohla být...

Tok mých myšlenek přerušil záblesk. *Auregeton* spadl na zem. Ačkoliv se mé tělo nemělo k pohybu, má mysl uháněla vpřed. Pokud něco právě prošlo do tohoto světa, je dost možné, že branou projde ještě někdo další. Třeba ten, kdo dívce ležící přede mnou oddělil hlavu od těla.

Strach mě donutil sáhnout po knize. Věděla jsem, co na ní bude napsáno, dřív než jsem si název přečetla.

Sněhurka.

Netušila jsem, co se děje, ale jedním jsem si byla jistá. Tohle určitě nevypadalo na „žili spolu šťastně až do smrti“. Konečně se mi

skrz hrdlo podařilo dostat nějaká slova. Znělo to spíš jako skřek než volání o pomoc, takže jsem raději pevněji uchopila knihu, abych ji mohla rychle donést Muriel, ale ostré škusnutí mi vyrazilo dech. Kniha se rozzhavila. To není možné! Zmateně jsem se podívala na pořezanou ruku a následně na *auregeton*. Nebyla jsem čistokrevná! Je nepravděpodobné, že by má krev aktivovala bránu.

Následný tlak a nedostatek kyslíku mi z hlavy vyhnaly všechny myšlenky. Naposledy jsem se trhavě nadechla a pak mě pohltila temnota.

3. kapitola

Jakmile tmou proniklo první světlo, vzduch mi bolestně roztáhl plíce. Lapala jsem po dechu ve snaze dostat své tělo pod kontrolu, ale tvrdý náraz zhatil veškerou moji snahu. Barvy se přede mnou míhaly ve znepokojivě šedivém odstínu a svět se točil neuvěřitelnou rychlostí. Trvalo mi několik vteřin, než mi došlo, co se děje.

Padala jsem ze svahu. Když jsem se konečně zastavila, podařilo se mi poprvé normálně nadechnout. Cítila jsem pod prsty zeminu, trávu a větve. Šok ustupoval a nechal tak prostor čiré hrůze.

Prošla jsem bránou. Sama. Do světa, odkud právě vypadla dívka bez hlavy.

Strach mě postavil na nohy, ačkoliv se pode mnou málem podlomily. Ostražitě jsem těkala pohledem po lese, který se právě nořil do tmy. Okolo byla cítit voda a mech. Jindy by mě tato kombinace uklidnila, ale nepřirozené ticho mi zježilo chloupky na rukou.

Našlapovala jsem tiše jako kočka. Podívala jsem se na svah, ze kterého jsem se skutálela. Brána musela být na jeho vrchu. Stačilo se k ní jen dostat a potom se přenést zpátky do našeho světa.

Pohoda.

Takový normální pátek, pomyslela jsem si sarkasticky a málem se té myšlence zasmála.

Ticho protnulo kvílení a pláč. Srdcervoucí směsice zvuků mě na kratičký okamžik paralyzovala. Přála jsem si, aby to opět bylo otravné zvonění na telefonu, ale les zahalil pochmurný plášť, který byl společně s kvílením jasným znamením blížící se smrti.

Byla to banshee? Protože přesně to ze své podstaty dělala – svým tesknivým pláčem oznamovala smrt. Chtěla jsem vzít nohy na ramena a vyběhnout nahoru, ale periferním viděním jsem na vrcholku zpozorovala pohyb. Připadalo mi, že vidím postavu s bílými vlasy. Bez přemýšlení jsem vyrazila ke spadlému stromu, abych se za něj schovala a nebyla tolik vidět. Nebála jsem se banshee jako takové. Byla pouhým poslem. Jednou z bytostí, které náležely k *trojici děsu*. Problém byl v tom, co představovala. Pokud se tu plížila, vycítila smrt.

A ne jednu. Když jsem se rozhlédla po svém novém útočišti, do zorného pole se mi dostala malá postava. Mrtvá. Bezpochyby to byl trpaslík. Tváře mu zdobily dlouhé vousy, na které byli trpaslíci vždy hrdí. Obvykle si je svazovali do různých copánků, aby tím vynikla jejich délka a hustota. Alespoň mi to tak říkávala Muriel.

„Trpaslíci jsou výborní společníci se skvělým smyslem pro humor. Myslím, že by se ti líbili, ale pamatuj, nikdy je nesmíš rozčítit. Není nic nebezpečnějšího než zuřící trpaslík.“

Nebyla jsem zrovna znalec trpaslíků, ale bylo mi jasné, že kdyby mě našli vedle jejich mrtvého přítele, nebyli by z toho zrovna odvaření. Co se to tady asi stalo? Roztřesenými prsty jsem si začala mnout konečky vlasů. Obvykle mi to pomáhalo soustředit se. Jenomže ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem vytěsnit kvílení a mrtvé oči, které se upíraly mým směrem.

Soustřed' se! Kde je tvá chladná logika, když ji potřebuješ?

Vtom mi došlo, proč se nemohu zklidnit.

Kůže mi mravenčila neklidem. Zdálo se mi, že se mi něco plazí po pažích a postupuje to výš a výš. Na sucho jsem polkla. Ten pocit jsem moc dobře znala, ačkoliv jsem ho už přes deset let nezažila.

Někdo mě sledoval. Studoval každý můj pohyb.

Srdce mi vynechalo úder. Měla jsem důvod bát se. Sakra. Měla jsem právo být vyděšená, ale důvodem mého strachu nebyla mrtvá

dívka ani tento ponurý svět plný pachu krve a smrti, ale pohled, který mi pronikl kůží a bolestivě se zakousával do svalů.

Nesnášela jsem to.

Pocit, že mě někdo vidí. *Skutečně* vidí a odlupuje jednu vrstvu za druhou, dokud se nedostane k tomu, co mě ještě občas budí ze spaní.

„*Pravda, nebo lež, Saro?*“ ozval se mi v hlavě otcův hlas.

Zostrá jsem se nadechla a sevřela rty do odhodlané linky. Nevěděla jsem, co se to tady děje, ale neměla jsem v plánu nechat se zabít. Ne, když jsem se konečně postavila na vlastní nohy a našla v životě stabilitu. Kradmo jsem pohlédla na svah. Vypadal prudce a stále jsem měla nepříjemné tušení, že na jeho vrcholu narazím na banshee, ale byla jsem ochotná to risknout. Nahoře možná byla zvěstovatelka smrti, ale tady dole byla smrt.

Nesnažila jsem se pohybovat tiše. Ať už bylo v lese cokoli, vědělo to o mně. Možná, že se to dokonce těšilo na lov. V pravé ruce jsem svírala kámen a v druhé větev. Nazývat to zbraněmi by bylo naivní, ale uklidňovalo mě to.

Drápala jsem se vzhůru. Plíce mi hořely. Někde vzadu v hlavě jsem zaslechla Tracy, jak mi vysvětluje, že pohyb je zdravý a měla bych s ní více chodit cvičit. Jestli to přežiju, tak s ní půjdu klidně běhat.

Po levé straně jsem zahlédla pohyb. Něco tmavého. Byla jsem už skoro nahoře. Ignorovala jsem bolest na hrudi a v boku a pokračovala dál. Neohrabaně jsem si kamenem rozřízla zranění na palci, aby mi začalo zase krváčet.

Neotevře se. Neotevře se, rezonoval mi v hlavě otravný hlásek. Doufala jsem, že se mýlí. Musel. Když jsem se pomocí své krve dostala sem, muselo to jít i zpátky. Sice by to mělo být pro nečistokrevné draky skoro nemožné, ale vzhledem k tomu, že jsem před chvílí zakopla o bezhlavou Sněhurku a dostala se do jejího světa, kde jsem

pro změnu našla mrtvého trpaslíka a kvílící banshee, nechala jsem rozum dole za sebou a soustředila se na svůj cíl.

Když jsem se dostala až na vrchol, zjevila se přede mnou nepřekvapivě banshee. Bílé vlasy jí vlály kolem hlavy a kalné oči s černými zornicemi hleděly někam za mě. Prasknutí větvičky mě přimělo odtrhnout zrak od jejích roztrhaných šatů, jejichž lem byl špinavý od bláta a krve.

Okamžitě jsem poznala, co je branou. V tomhle případě to byl strom, z něhož vyzařovala slabá záře. Odhodila jsem kámen a klacek. Zrychlila jsem. Běžela jsem jako nikdy v životě. Tracy by na mě byla hrdá. Praskání se blížilo. Instinkt mě nutil otočit se a prohlédnout si svého pronásledovatele, ale mozek převzal otěže a poháněl mě vpřed. Věděl, že jsem nemotorná a lehce se mi zamotají nohy.

Horký dech mi olízl kůži.

To už jsem se dlaněmi dotkla stromu. Nic se nedělo. Prostoupila mnou panika, ale těsně předtím, než mě stihla sevřít ve svém objetí, mi známý tlak stlačil hrud'

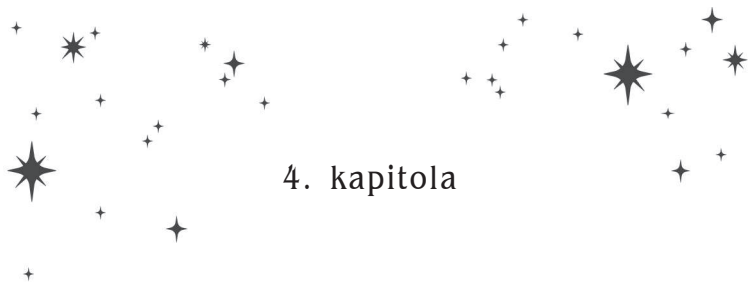
Nikdy dřív jsem tmu neviděla raději. Nechala jsem se jí obklopit. Pro jednu mě ukonejšila. Když jsem dopadla na starou známou zem, třásla jsem se. Ostražitě jsem se ohlédla, jestli se mnou nepřišlo ještě něco, ale *auregeton* poklidně ležel vedle mě.

Dopadl na mě stín.

Vzhlédla jsem a střetla se s párem šedých očí, které mě zlostně a nedůvěřivě pozorovaly.

„Máš co vysvětlovat, bezšupinatá,“ prolomil ticho Kadenův ledový hlas. Výhrůžně se nade mnou tyčil a svým postojem dával jasně najevo, že mě nikam nepustí.

Dnešek byl čím dál tím horší.

4. kapitola

Užasle jsem zírala na vysokého chlapa přede mnou. Tohle totiž už nebyl chlapec, který mě před lety zlomyslně tahal za culík, ale muž. Chlapecké rysy v Kadenově tváři zmizely a hranatá brada byla schovaná za vousy, které dodávaly jeho vzhledu na přísnošti. Neviděla jsem ho tři roky. Od té doby, co se rozhodl projít zkouškou krve a stát se *ostensorem* – drakem, který měl na starost udržení rovnováhy v jednom z mnoha světů, které kdysi stvořily múzy na základě příběhů. Byla to důležitá funkce. Pokud by v jeho přiděleném světě nastala nerovnováha, mohlo by to destabilizovat i další.

„Zvedni se,“ poručil mi, když jsem dál dřepěla na zemi a snažila se vstřebat zážitky z posledních několika minut.

„Co tady děláš?“ vyhrkla jsem nervózně a doufala, že tak získám nějaký čas navíc. Nohy jsem měla ztuhlé, a ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem zastavit třas, který mi ovládl tělo, jakmile prvotní šok ustoupil.

„Zvedni se,“ zopakoval tentokrát tvrději, a aniž by mi dal prostor, chytil mě za loket a vytáhl na nohy.

„Saro!“ ozval se za Kadenovými zády Murielin ostrý hlas. „Kde jsi byla?“ podivila se udýchaně a při pohledu na Kadenovu ruku výhružně našpulila rty. Nevšímal si jí. Dál mě drtil ve svém sevření a upřeně mi hleděl do tváře. Znervóznilo mě to natolik, že jsem nebyla schopná vnímat nic jiného než jeho. Vypadal jinak, a přesto pořád stejně. Možná, že zmužněl a role *ostensora* mu propůjčila nebezpečný vzhled, ale to, jak se na mě díval, mi bylo důvěrně známé. Nevěřil

mi. Zpochybňoval každý můj nádech. V jeho očích jsem byla jen šváb, kterému se podařilo dostat ke stolu. Nejhorší ze všeho bylo, že kdybych byla na jeho místě, nejspíš bych se na sebe dívala stejně. Nejsem zrovna otevřený člověk a vím, že dokážu působit chladně a nepřístupně. Taky jsem věděla, komu za tenhle povahový rys vděčím. Otcí. Přestože jsem se snažila být více *přístupná*, jakmile se mi něco na tom druhém nezdálo, byť jen maličko, v pudu sebezáchovy jsem kolem sebe opět vystavěla obrannou zeď.

„Prošla jsem *auregetonem*,“ odpověděla jsem, když se mi konečně podařilo osvobodit z Kadenova pohledu.

„Pust' ji,“ zasyčela varovně Muriel a strčila do něj. Byla oproti němu malá a drobná, ale on sebou cukl, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem. Ztichlým knihkupectvím se nesl pach spáleniny. Překvapeně jsem se zadívala na Kadenovo předloktí. Popálila ho. „Nedívej se na mě tak, mladej! Utírala jsem ti zadek, když jsi byl ještě mimino. To, že je z tebe teďka *ostensor*, nic nemění na tom, že starším se projevuje úcta. Nebo jsi na to snad v tom *svém* světě zapomněl?“ pokračovala dál energicky Muriel, zatímco si prohlížela mé zakrvácené ruce.

„Nezapomněl. Ona ale něco tají,“ přistoupil ke mně zase o krok blíž. Agrese byla všudypřítomná. To byl klid, když tady nebyl! Už jsem zapomněla, jak dokázal svojí nenávistí zaplnit prostor. Věděla jsem, že jeho dětství bylo těžké, ale všechna ta zloba, co si s sebou tahal, ho dusila. Jednou jsem byla tak hloupá a chtěla si s ním o tom promluvit. No... chybami se člověk učí.

„Podívej se na ni! Vypadá jako vyplašený zajíc,“ odfrkla si Muriel. Dotčeně jsem na ni pohlédla. Ano, byla jsem otřesená, ale k vyplašenému zajíci bych se zrovna nepřiřovala. Na to jsem si dávala až moc dobrý pozor na svoji mimiku, ostatně jako vždy. Podle Kadenova úšklebku jsem usoudila, že se výjimečně na něčem shodneme.

„Co se to... U Baldora! Jsi v pořádku?“ vyrušil nás zpěvavý hlas, který patřil mé dračí přítelkyni. Sierra při pohledu na mě nepatrně

ztuhla, ale záhy se pouсмála. Nebylo těžké uhodnout, kdo ji rozhodil. Kaden. Stále zaujímal svůj hrozivý postoj.

„Jak se to vezme,“ zamyslela jsem se nahlas a měla jsem v plánu jim říct, co se stalo, ale vtom jsem si všimla krvavé čmouhy na podlaze. Vedla do zadního koutu knihkupectví, kde mimo staré gobelíny byly i skryté dveře. Vchod do institutu. Chránila ho magie, takže zákazníci místo velkých vrat s chrličem viděli obyčejné dveře, na nichž byl zámek a cedule hlásající „vstup pouze pro zaměstnance“. Ale ve skutečnosti bylo nad železnými vraty s ozdobným kováním napsáno úplně něco jiného.

Malum confirmat bonum.

Zlo posiluje dobro.

„Odnесли jsme ji do institutu,“ vysvětlila spěšně Sierra, když si všimla, kam se dívám. Na sucho jsem polkla. Stačilo málo a byly by tady krvavé čmouhy dvě.

„Nejdříve tě ošetříme a pak si všechno řekneme,“ zarazila mě Muriel v okamžiku, kdy jsem se nadechovala ke slovu. „Bez odmlouvání,“ dodala výhružně.

Kaden nám uvolnil cestu. Držel se celou dobu za mnou, jako kdybych snad měla zaječí úmysly. Čím blíž jsme byli ke dveřím, tím více jsem si uvědomovala jeho tichou přítomnost. Byla tak intenzivní, že jsem dokonce zvládla ignorovat gobelín, ze kterého na mě zírali draci, múzy a v neposlední řadě bytosti trojice děsu – pomocníci múz a draků, ze kterých se mi obvykle zježily chloupky na rukou. Teprve až chrlič zlověstně rozevírající svou kamennou tlamu mě přiměl soustředit se i na něco jiného. Bezmyšlenkovitě jsem k němu vzhledla. Podle pověstí se za chrliče skrývali původní stařešinové, kteří se přeměnili v kámen. Potlačila jsem protočení očí. Draci stejně jako lidé měli rádi pověsti a legendy. Dokonce je přímo zbožňovali. Koneckonců *draci žili příběhy*.

„Můžu tě ošetřit?“ otázala se dychtivě Sierra, jakmile jsme prošli vraty, které se za námi se skřípěním zavřely. Stejně jako pokaždé,

když jsem vstoupila do institutu, mnou projel záchvěv. Bylo to tady velkolepé. Jinak se to nedalo popsat. Mramorové podlahy a vysoké klenuté oblouky mohly směle konkurovat renesančním zámčkům. Nábytek byl až dekadentně přezdobený. Zlatem se tady skutečně nešetřilo. Pokaždé, když jsem se ocitla uprostřed téhle vznešené krásy, jsem si připadala nepatřičně. Myslím, že takhle se kdysi cítili vesničané, když vstoupili do sídla šlechty.

„Jasně,“ pokusila jsem se na ni pousmát, ale podařilo se mi to pouze napůl. Její otázka mi připomněla, po čem tolik touží. Sierra chtěla podstoupit zkoušku krve. Tvrdě trénovala, aby byla dost silná. Slabí draci neměli šanci krvavý kámen přesvědčit, že jsou hodni úlohy *ostensora*. Když zkouškou neprošli, zůstali v tomto světě jako strážci – *vigilové* – a ostatní světy navštěvovali pouze v případě potřeby. Sierra už od malička toužila po svém vlastním *příběhu*. Což jsem nechápala. Jak by někdo mohl chtít nést na ramenou takovou tíhu?

„Jsem čím dál lepší. Elias říká, že jsem na nejlepší cestě stát se dobrou léčitelkou,“ svěřila se mi nadšeně Sierra. Kaden její radost očividně nesdílel. Přidal do kroku. Střelila jsem pohledem po Muriel. Vypadala zamyšleně. To se mi moc nelíbilo. Nepříjemné tušení se prohloubilo, když jsem na vrcholu schodiště uviděla Eliase. Tíse shlížel naším směrem, nohy rozkročené a ruce autoritativně založené na hrudi. V hnědých očích se mu neodrážely pouze obavy, ale i otázky. Strašně ráda bych mu na ně dala odpovědi, ale byla jsem stejně zmatená jako ostatní. Byla jsem pouze bezšupinatá, jak mě tak hezky Kaden nazval, a pouze mi tím připomněl, jak tohle označení nečistokrevných draků nesnáším. Jen hrstka bezšupinatých měla dostatečně silné schopnosti, aby prošla branou.

A já rozhodně silné schopnosti neměla. Naopak jsem vedle draků působila jako pouťový kouzelník. Velmi špatný pouťový kouzelník.

V Eliasově pracovně zůstal jen on, já, Kaden a Muriel. Ostatní vyhodil pryč. Nervózně jsem se zavrtala do křesla naproti Eliasovi, který

seděl za mohutným stolem. Muriel se pohodlně uvelebila do křesla po mé levici a Kaden si stoupl k oknu, odkud mě pozoroval. Elias si unaveně promnul kořen nosu. Byl jako vždy dokonale upravený. Od bělostné košile až po hnědé vlasy, ve kterých už byly první šedivé pramínky. Byl stařešinou tohoto institutu. Nevěděla jsem, jak starý doopravdy je. Draci stárli pomaleji než lidé a bylo neslušné ptát se na jejich věk. Což mi samozřejmě před jedenácti lety nebránilo mu tuto otázku položit. Bohužel jedinou Eliasovou odpovědí bylo mlčení.

„Saro, co přesně se stalo?“ protnul Elias tíživé ticho. Ačkoliv se uvolněně opíral o naleštěnou desku stolu, neunikl mi jeho ostrý podtón. Nechtělo se mi mluvit před Kadenem, ale co mi zbývalo? Nejistě jsem začala popisovat, co se událo. Snažila jsem se soustředit na Eliase a Muriel, ale Kaden mě každým svým pohybem rozptyloval. Když jsem skončila, nikdo nepromluvil. Měla jsem své vlastní otázky, které jsem chtěla položit, ale neodvažovala jsem se je vyslovit.

„Když jsme ji zkoušeli, muselo to být moc brzy,“ začala jako první Muriel.

„Bylo jí jedenáct,“ oponoval jí bez většího zájmu Elias a dál na mě upíral své hnědé oči, jako bych snad něco skrývala. Vzдорovitě jsem mu pohled oplácela. Svěřila jsem se jim o každém detailu od okamžiku, kdy jsem prošla branou. V tomhle jsem měla svědomí čisté.

„Někteří draci dospívají později,“ nedala se Muriel.

„Je to kříženec,“ chopil se slova Kaden. „Ti pouze výjimečně dokážou projít branou,“ poukázal na fakt, který mi vířil hlavou poslední dvě hodiny. „Třeba lže o svých rodičích,“ nadhodil významně.

„Zaprvý jsem přímo tady, takže se přestaňte bavit, jako kdybych tady nebyla, a zadruhé o svých rodičích nelžu. Můj otec byl člověk!“ zdůraznila jsem poslední větu a pohlédla na Eliase. On tam byl. Naše podoba se nedala popřít. Vycítil by, že můj otec v sobě má dračí krev, takže nepřicházelo v úvahu, že dračí gen mám z jeho strany. Vzhledem k tomu, že se u mě objevily schopnosti a podle Eliase v sobě mám velké množství dračí krve, nebyl můj dračí předek vzdálený

příbuzný, ale příímý. Takže v mém případě matka. „Matku jsem nikdy nepoznala,“ obrátila jsem rychle řeč na svého druhého rodiče. Tohle nebyla chvíle, kdy bych chtěla vzpomínat na svého otce. Dokázal roztríštit moji mysl, i když byl mrtvý. Štvalo mě to. Neměl by už mít takovou moc. Přesto se mi vkrádal nejen do myšlenek, ale i do snů.

„Určitě byla *ostensor*,“ pokračoval ve svých úvahách Kaden, i když z mého výrazu bylo zřejmé, že nechci v této konverzaci pokračovat. „Tvůj otec o ní musel mluvit.“

„Nemluvil.“

„Lžeš!“ Třemi dlouhými kroky došel až ke stolu.

„Nelžu!“ vkrádl se mi do hlasu poctivě potlačovaný hněv a taky jsem si stoupla. Byla jsem v pokušení vyskočit na křeslo a taky se nad ním výhružně hrbít, ale Elias našťavaně praštil do stolu a všechny tím překvapil. Obvykle dokázal svůj vztek držet na uzdě.

„Nechte toho. Věřím jí, že o své matce nic neví,“ vložil se do toho Elias. „A ty bys měl věřit mému úsudku. Tuhle konverzaci jsme už jednou vedli a doopravdy nejsem v náladě na její opakování,“ dodal směrem ke Kadenovi.

„Taky jsi říkal, že máme důvěřovat svým instinktům. Jakmile jsem ji poprvé uviděl, cítil jsem z ní tajemství,“ procedil skrze zuby Kaden.

„Každý má nějaké tajemství, Kadene,“ šel na to diplomaticky Elias, ale něco na jeho postoji zalarmovalo mé smysly. Ví, co se tehdy stalo? Viděl to? Nebo podobně jako Kaden tušil, že něco není v pořádku, když vešel do našeho domu? Pracně ušlapané vzpomínky se začaly probouzet k životu. Žaludek mi udělal nebezpečný kotrmelec. Nebyl připravený čelit emoční smršti, která mě i po letech budila ze snů a způsobovala, že jsem celé noci zůstávala vzhůru a kladla si jedinou otázku.

Jsem jako on?

5. kapitola

Bol mě každý sval. Dokonce i ty, o jejichž existenci jsem doposud neměla tušení. Včera jsem splnila slib, co jsem si dala, a šla s Tracy nejen na pilates, ale i běhat. Chyba. Začínalo mi připadat, že by bylo méně bolestivé, kdybych se nechala zavraždit v lese. Mělo to ale jednu nespornou výhodu. Když jsem se soustředila na bolest, nezůstal prostor pro obavy, které se nade mnou vznášely od okamžiku, kdy jsem prošla *auregetonem*.

„Jdu na přestávku,“ oznámil mi vyčerpaně Alex, když došel k pultu a odevzdaně na něj položil talíře. Bistro bylo navzdory pěknému počasí plné. Očekávala bych, že lidé využijí poslední teplé dny a půjdou ven, ale místo toho, aby si užívali hřejivé sluneční paprsky, seděli nad šálkem kafe a vaflemi, případně koláčky.

„Klidně. Už se to tady vyliďňuje,“ pokrčila jsem ledabyle rameny, a přitom ignorovala pnutí v zádech. Alex do mě zabodl své tmavě modré oči. „Jsem v pohodě,“ zabručela jsem.

„Říkal jsem ti, ať s Tracy nikam nechodíš. Ta holka je cvičící magor. Nechápu, kde bere tolik energie,“ poznamenal a procpal se kolem mě ke kuchyni, kde Mary připravovala vafle a u toho si něco pobrukovala.

„Co ti na to mám říct? Myslela jsem si, že vydržím víc,“ přiznala jsem, zatímco jsem se ohýbala pro utěrku. Kdybych věděla, kolik mě to bude stát námahy, nechala bych ji ležet na zemi. Jediné, co mě utěšovalo, bylo, že Alex vypadal hůř než já. Byl tu poslední dva dny od rána do večera a po nocích se učil na zkoušku z anatomie.

„To by byl pěkný epitař,“ uchechtl se a schoval se v kuchyni dřív, než jsem po něm stihla něco hodit. Když zmizel, došlo mi, že se usmívám. Alex tu pracoval už půl roku. Byl to student medicíny a potřeboval si přivydělat. Vždy jsem se na směny s ním těšila, protože byly plné smíchu a dodávaly mé existenci na normalnosti, kterou jsem tolik potřebovala. Pendlovat mezi institutem a obyčejným životem bylo náročné a tyhle chvíle mi pomáhaly najít rovnováhu. Hlavně teď, když na mě všichni v institutu zírali jako na nějakého blázna. Nikdo nevěřil, že obyčejná bezšupinatá dokáže projít branou. Což o to... ono by bylo snazší tomu uvěřit, kdybych měla rozvinutější schopnosti, ale ty moje byly slabé i na křížence. Jediné, co mi opravdu šlo, bylo proměnit vodu v led. Takže je pochopitelné, že se nikomu nechtělo věřit, že kříženec, který umí udělat v pití kostky ledu, dokáže projít *auregetonem*. To byl taky důvod, proč jsem zítra měla přijít do institutu a pod dohledem Kadena projít branou.

„Asi si taky dojdou pro nějaký hadr,“ ozvalo se přede mnou pobaveně. Lehce jsem sebou škubla. Byla jsem natolik zabraná do úklidu po odpoledním frmolu, že jsem si nevšimla Tracy vcházející dovnitř. „Musí to být zábava, když se na ten stůl tolik usmíváš,“ vysvětlila, když viděla můj nechápavý výraz.

„To mě jen těší představa postele.“ Kývla jsem na jeden z volných stolů. Už tu bylo jen pár zákazníků, takže budu mít na svoji přítelkyni čas.

„Sednu si k pultu a tam si dám pořádné kafe,“ oznámila Tracy tónem, který mě zaujal. Když jsem za pultem zahlédla Alexe, jen stěží jsem skryla smích. Má kamarádka po něm pokukovala od té doby, co sem nastoupil, ale vypadalo to, že Alex má v hlavě jen studium a na holky mu nezbyvá čas. A Tracy, ačkoliv dokázala být pěkně od rány, neměla odvalu udělat první krok – což chápu, taky jsem taková. Takže se obvykle usadila poblíž Alexe a předstírala, že na něj nezírá.

„Mohla bych něco nadhodit –“ začala jsem, ale uzemnila mě přísným pohledem. Popravdě jsem byla v pokušení to udělat. Zasloužila

si to za to, jak mě fyzicky zničila, ale její nejistý výraz veškerou moji pomstychtivost zadupal do země.

„Zdravím trýznitelku servírek,“ pozdravil Alex s úsměvem Tracy, jakmile si sedla na barovou židličku.

„Říkala jsem jí, ať si rozloží síly,“ poznamenala Tracy a sundala si mikinu. Alex kradmo pohlédl na její levé předloktí, na kterém odpočívala liška. Tracy nejenže milovala tetování, dokonce i sama tetovala. Byla talentovaná a měla jasný cíl. Vydělat si peníze na vlastní tetovací studio. Zatím pracovala pod jiným tatérem v salónu a přivydělávala si jako barmanka, ale dařilo se jí a už brzy bude moct udělat další krok ke splnění svého snu.

Přála jsem jí to, ale někde hluboko jsem jí i trochu záviděla. Občas mi připadalo, že každý má svůj vlastní sen. Cestu, po které půjde. Jen já jsem stála mezi dvěma světy. Neměla jsem žádné velkolepé plány. Nebylo nic, co mě vyloženě nadchlo, a zároveň jsem v ničem nevynikala. Byla jsem dokonale obyčejná. Elias se mě pořád snažil dotlačit ke studiu, ale to nebylo nic pro mě. Možná kdyby mě nějaký obor doopravdy zaujal, tak bych o tom uvažovala, ale zatím jsem nepřišla na to, co by mě lákalo. Takže jsem se rozhodla, že nechám věcem volný průběh, a vzala jsem práci v bistru a knihkupectví. Bavilo mě to a věřila jsem, že jednou svoji cestu najdu. Zato Elias a Muriel, a v poslední době i Sierra, měli jiný názor. Viděli mě buď na univerzitě, nebo natrvalo přestěhovanou v institutu, kde bych mohla v knihkupectví převzít významnější roli.

„Proč tolik lpíš na svém nynějším životě?“ vyptávala se mě nedávno Sierra.

Nedokázala jsem jí odpovědět tak, aby to pochopila. Pro mě nebylo důležité, co dělám, ale koho mám kolem sebe. Takhle to zní strašně jednoduše, ale problém je v tom, že chci rodinu a přátele, ale zároveň se jim nedokážu plně otevřít a ukázat jim svoji část, která ve mně vyvolává obavy – tu, která neumí normálně zpracovat některé emoce.

Bála jsem se, že by mi neporozuměli. Sakra, občas jsem nerozuměla ani sama sobě! Tak jak jsem to mohla chtít po nich?

Navíc drakům od malička vtloukali do hlavy, že důležitá je *rovnováha*. Hnali se za vyššími cíli a často kvůli tomu nechávali mnohé za sebou – včetně svého osobního štěstí. Pro mě je to stejně nepochopitelné jako pro ně to, že nechci mít nic společného s dalšími světy. Možná, že jsem v sobě měla dračí krev, ale připadala jsem si jako člověk.

„Haló, země volá Saru,“ zamávala mi Tracy rukou před obličejem, když jsem nereagovala na její otázku.

„Cože?“

„Poslední dva dny jsi nějaká divná. A duchem mimo,“ dodala, jakmile si všimla, že hledám Alexe. Ten už dávno obsluhoval nového zákazníka. Povzddechla jsem si. Vážně bych se měla začít víc soustředit na přítomnost.

„Ta nehoda v *Draconu* mě trochu rozhodila,“ spustila jsem vyhýbavě, zatímco jsem předstírala, že mám hodně práce s vařením kafe. Když jsem předevčírem s obvázanou rukou přišla do našeho bytu, své zranění jsem vysvětlila tím, že jsem spadla ze schodů ve skladu a přitom s sebou vzala Muriel. Doteď jsem cítila na jazyku pachutí lži. Tolik jsem toužila svěřit se jí se vším, co mě trápí, ale pravidla mi držela ústa zavřená.

„Říkala jsi, že se z toho Muriel otřepala,“ zamračila se starostlivě, protože si myslela, že se bojím o naši zasloužilou „knihkupkyni“.

„Jen mám špatný svědomí.“ Pravda a zároveň lež. Tohle by byl ve skutečnosti ten správný epitaf pro mě.

„Nemusíš,“ povzbudivě se na mě usmála a stiskla mi ruku. Nepatrně jsem ztuhla. Nebyla jsem zvyklá na to, že mi někdo narušuje osobní zónu, takže každé Tracyino objetí nebo utěšující stisk mě spíš rozhodil, než ukonejšil. Rozpačitě jsem se zadívala do jejích očí, ve kterých se zračilo pochopení a jistá tvrdohlavost. Věděla, že jsem z jejích gest nervózní. Byla všímavá a zřejmě si dala předsevzetí, že

mě zbaví mé nervozity ze spontánních doteků. Oceňovala jsem to. Byl to první malý krůček z mé komfortní zóny.

„Až se vyspím, budu se na svět dívat jinýma očima,“ nemotorně jsem vyprostila ruku z jejího sevření. Určitě jsem byla rudá až za ušima. Nikdy se mě přímo nezeptala, proč nejsem kontaktní typ, ale občas, když jsem ještě byla s Joshem, zamumlala něco o tom, že tohle „otlapkávání“ mi zřejmě nevadí. To bylo ale něco jiného! Objetí od svého přítele jsem očekávala a chápala ho, ale impulsivní projevy náklonnosti od svých známých nebo kamarádů ve mně budily nedůvěru a mátlý mě – nedej bože od cizích lidí. Možná to bylo tím, že se u nás doma neobjímalo a celkově se na doteky nehrálo. Naopak, blízkost mého otce ve mně budila obavy. Jako když se moc přiblížíte ke kobře a nejste si jistí, jestli se kolem vás chce proplazit, nebo vás uštknout.

„Huh,“ zavyla Tracy za mými zády.

„Co? Alexovi zase něco spadlo a ohnul se?“ neodpustila jsem si tiché rýpnutí, když jsem se k ní otočila zpátky. Podobného „ochání“ se obvykle dopouštěla v momentech, kdy měla pěkný výhled na Alexův zadek, ale teď její výraz nebyl blažený, ale spíš zaražený. Pomalu jsem očima putovala po bistru, dokud jsem nenašla zdroj jejího znepokojení.

Nemusela jsem hledat dlouho.

Seděl hned u výlohy. Nešlo si ho nevšimnout. Se svojí mohutnou postavou a rozložitými rameny působil u malého bílého stolu jako pěst na oko. Celkově vypadal jako někdo, kdo sem zabloudil a teď lituje, že si sedl. Postava ale nebylo to, co upoutalo moji pozornost. Byl to jeho výraz. Chladný a soustředěný.

„Co se mu asi stalo?“ špitla Tracy a nepatrně se příkrčila. Stejně jako všichni ostatní.

Jeho přítomnost nutila zákazníky ošívát se a klopit hlavy k desce stolu, jen aby se vyhnuli pohledu na muže přísně hodnotícího bistro a všechny, co se v něm nacházeli.

„Asi nějaké zvíře,“ odpověděla jsem tiše a snažila se dívat všude možné, jen ne na jizvy táhnoucí se muži přes obličej a přiživující tak jeho nebezpečný vzhled. Kolik mu tak mohlo být? Třicet? Pětatřicet? Kvůli jizvám se to špatně odhadovalo. „Nějak takhle by vypadal člověk, kdyby dostal facku od medvěda,“ vypustila jsem z pusy dřív, než jsem se stihla zastavit. Ačkoliv Tracy stihla utlumit smích v dlani, přilákala cizincovu pozornost.

Když na mě spočinuly oči barvy tekutého jantaru, roztřásla se mi kolena. Děsem a poznáním. Protože teď, když mě lapil ve svém pohledu, jsem jasně viděla chvějící se vzduch kolem obrovského těla. Magie se mu plazila po kůži jako věrný přítel a nenechávala mě na pochybách, že v našem bistru sedí drak. Kdo to byl? Co tady chtěl? To už členové z jiných institutů přijíždí na *concesorium*? Není to brzy? Mělo být až v listopadu.

Všechny tyhle otázky mi běžely hlavou, když jsem se k němu blížila s blokem a tužkou v ruce. Stále jsem někde uvnitř doufala, že Alex přestane obsluhovat muže sedícího na opačné straně a vezme za mě tohohle hrůzostrašného zákazníka, ale vypadalo to, že v tom zůstanu sama. U Baldora. Čím jsem byla blíž, tím byl větší. A děsivější. Teď jsem už mohla zahlédnout jeho ostře řezané rysy schovávající se za strništěm.

„Dobrý večer, vítejte u Butche, máte už vybráno?“ přešla jsem do profesionálního módu a překvapila tím nejen sebe, ale i ostatní zákazníky, kteří natahovali uši naším směrem. Přestože jsem zněla vyrovnaně, všechno uvnitř mě křičelo. Blízkost muže, který mě soustředěně pozoroval, ve mně vzbuzovala neurčitou ostražitost. Mohly za to ty zatracené oči. Byly krásné a v tu chvíli mi bylo jedno, jak moc je jeho obličej posetý vybledlými jizvami. Dokázala jsem vnímat jen je.

„Co mi doporučíte?“ zeptal se hlubokým hlasem. Když se mi podařilo vyprostit z jeho pohledu, snažila jsem se mu z držení těla vyčíst, proč tady je. Bohužel byl neproniknutelný. Každý pohyb prováděl

s precizností, která mě přiměla znovu si ho prohlédnout. Tmavě modré džíny a černé triko měly zřejmě působit ležérně a normálně, ale tím, jak se pod napnutou látkou rýsovaly svaly, rozhodně zrovna uvolněně a nenápadně nevypadal. *Tady nikoho neoblbněš.*

„Záleží na tom, jestli jste přišel jen na kafe a zákusek, nebo na večeři,“ pokračovala jsem dál, přičemž jsem ucítila, jak mnou projela vlna hrdosti. Nasadila jsem svoji pracovní masku, za kterou vždycky dokážu schovat své starosti. Chvíli jsem si připadala jako pitomá *Sookie Stackhouseová*.

„Večeři,“ utrousil po chvilce ticha. Došlo mi, že mě zkoumal stejně jako já jeho. Bezpochyby ze mě vycítil smíšenou krev. Poslal ho sem Elias? To by mi ale něco řekl, ne? Neměla bych se ho zeptat? Možná bych to i udělala, ale jeho nezúčastněný výraz mi svázal jazyk. Vypadal tak klidně. Přesto jsem věděla, že pod tou klidnou maskou číhá něco nebezpečného. Smrtícího. Nebo to byla má paranoia způsobená výchovou, která mě nutila si všechny pořádně prohlížet a hledat v jejich mimice a gestech to, co nechtěli odhalit?

„V tom případě bych doporučila dvojitého Butche, to je náš speciální burger,“ navrhla jsem něco, co by mu podle mě mohlo chutnat. Působil jako někdo, kdo by si dal pořádný flák tučného masa.

„Dobře,“ odvětil nicneříkajícím tónem a stále na mě hleděl. Vůbec mě to neznervózňovalo. Ani trochu. Orgány se mi chvěly z úplně jiného důvodu. Sakryš, ten chlap byl divný, děsivý a já se na něj nemohla přestat dívat. Nebyl pěkný, ale výrazné lícní kosti mu propůjčovaly drsnou mužnou krásu. Co se asi skrývalo za tím vyrovnaným postojem? A co to vypovídalo o mně, když jsem to chtěla zjistit?

„A co si dáte k pití?“ Zdá se mi to, nebo právě dobrá polovina hostů raději zaplatila, než aby s ním nadále seděla v bistru?

„Výběr opět ponechám na vás.“

Překvapeně jsem nadzvedla obočí. Ani ne tak nad výběrem jeho slov, ale nad tónem a přízvukem, jaký použil. Bylo na něm něco starého a zvukného. „Hm, jak myslíte,“ vydolovala jsem ze sebe